

Τ Ω Ν

ΚΟΙΝΩΦΕΔΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

(ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΒΑΣΙΑ ΔΙΑΤΑΓΗΝ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ Δ. ΑΝΣΕΛΜΟΥ.)

Ἄριθ. 15.

1838.

(Ἀυγούστου.)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ. Περί τῆς συγγράμου Ἑλληνικῆς φιλολογίας. — ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ. Διατριβὴ εἰς Βεγγάλ (Ἰνδία). — ΕΘΝΟΓΡΑΦΙΑ. Περί Γερμανῶν καὶ Γάλλων. — ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ. Μεταξουργία. — Μετακμιδὴ τοῦ πάγου — Πλύσις τῶν πανικῶν διὰ τοῦ ἀτμοῦ. — Πῶς νὰ ἀποκαθώρη τις τὸν ἦλον τοῦ ἀκωινῶς (ἀκωινίου). — Στέγασμα ἀπὸ χαρτόνιον (ἀδρόμαρτον). — ΕΚΔΕΙΨΕΙΣ ΤΟΥ 1839.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ.

Περί τῆς συγγράμου Ἑλληνικῆς φιλολογίας.

Ὅτι ἡ φιλολογία ἐκάστου ἔθνους εἶναι ὁ ἀκριβέστερος καθρέπτης τῆς καθ' ἐκάστην ἐποχὴν πολιτικῆς αὐτοῦ καταστάσεως, τοῦτο ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν ἱστορίαν ὄλων των λαῶν τοῦ ἀρχαίου καὶ νέου κόσμου, ἐναργέστατα ὅμως ἀπὸ τῶν παρὰ κλητισμῶν τῶν διαφόρων περιπετειῶν, ὑφ' ἃς ὑπέκυψεν εἰς πολλῶν αἰῶνων διάστημα ἡ τύχη τῶν δημοσίων τῆς Ἑλλάδος πραγμάτων, καὶ τῶν διαφόρων φιλολογικῶν φάσεων τοῦ τόπου τούτου. Τὴν ποίησιν καὶ τὴν ῥητορείαν βλέπομεν ἀπαυγαζούσας τὰς λαμπροτέρας ἀκτῖνας τῶν εἰς τὰς Ἀθήνας, τὸ κέντρον τῆς Ἑλληνικῆς δυνάμεως καὶ τῆς Ἑλληνικῆς δόξης, καθ' ὃν καιρὸν ἡ Ἑλλὰς ἦτον ἐστία τῶν φώτων καὶ τοῦ ἐξευγενισμοῦ τοῦ παλαιοῦ κόσμου. Ἡ ἐλευθερία, ἥτις ἐφιλοσόφει εἰς τὸ Λύκειον καὶ τὴν Ἀκαδημίαν, ὑποκύπτουσα τέλος ὑπὸ τὴν ξένην δύναμιν καὶ τὴν ἐσωτερικὴν διασθορὰν, ἀφῆκε, πρὶν ἐκπνεῦσθαι λαμπρὰν κραυγὴν εἰς τὰς δημογραφίας τοῦ Δημοσθένους, καὶ θνήσκει εἰς τὴν Ἑλλάδα, μετ' αὐτῆς δὲ συσβέννυται καὶ ἡ φιλολογικὴ μεγαλοσύνη.

Ζωτικὸν κέντρον τοῦ ἑλληνικοῦ σώματος καθίσταται ἔκτοτε ἡ Ἀλεξάνδρεια, ἐπὶ τὸ μοναρχικώτερον καὶ Ἀσιατικώτερον διοικουμένον, τὴν δ' Ἑλλάδα ἐν μέρει ἐπαρχιῶν ἐξαρτωμένων σχεδὸν ἢ προστατεομένων κἀν τιθεμένη· καὶ ἔκτοτε ἡ φιλολογία ἀντανακλᾷ διὰ τῶν προΐοντων τῆς τὴν κοινωνικὴν ταύτην κατάστασιν, οὐδὲν γενναίον καὶ ἀγέτυπον ἄφ' ἑαυτῆς· πολμῶσα, ἀλλὰ τὰ βλέμματα πρὸς τὰ ἀρχαῖα ἀριστοεργήματα, ὡς πρὸς ἀστέρα· ἐν μέσῳ σκότους διαλαμπούσας στρέφουσα, καὶ μικρολογοῦσα περὶ τὴν ἀνάλυσιν τῶν ἀκτίων αὐτῶν, τὰς ὁποίας δὲν εἶχεν ὡς ἄλλοτε τὴν γεννητικὴν δύναμιν νὰ παρήξη.

Τὴν Μακεδονικὴν δυναστείαν διαδέχεται ἡ Ῥωμαϊκὴ, μόνον στήριγμα ἔχουσα τὸ ξίφος τῆς, καὶ μόνον δικαίωμα τὴν κατάκτησιν. Τὸ πρόσχημα τῆς ἀνέξαρτησίας εὐλαβῶς διατηρηθὲν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τοῦ διαδόχου τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀντέβαιεν ἀντικρὺ εἰς τὴν ἀγέρωχον καὶ ἀνυπόκριτον τῆς Ῥώμης πολιτικὴν, ἥτις ἐπρόσφερον εἰς τοὺς λαοὺς δεσμὰ εἰς τῆς λόγῃς τῆς τὴν αἰχμὴν. Ἡ Ἑλλάς ὑπ' αὐτὴν καθίσταται καὶ ἀναγνωρίζει ἑαυτὴν ξένου κράτους ὑπόδουλον ἐπαρχίαν, ἀποκεφαλίζει τοὺς ἀνδριάντας τῶν ἡρώων τῆς, διὰ νὰ ἐπιθέσῃ ἐπ' αὐτῶν ἀδόξους κεφαλὰς Ἰταλῶν αὐλικῶν, καὶ παραδίδει τὴν ἀρχαίαν τῆς δάμνην βρῶμα εἰς τῶν Καισάρων τὸν αἵματοχαρῆ ἀετόν. Ἡ φιλολογία τῆς καὶ κατὰ τὴν περίοδον ταύτην διαγιγνέται τὴν τύχην τῆς ἀκριβῶς. Ἄν καὶ ποῦ καὶ ποῦ διαλάμπη εἰς τινα τῶν ἐπ' αὐτῆς συγγραμμάτων σπιυθῆρ ἑλληνικῆς εὐφυΐας, ἀλλ' ὁ χαρακτηρ ἐν γένει τοῦ γράφει ἵνα ξενικὸς, διεστράφη ἡ γλῶσσα, περιωρισθῆ ὁ ὀρίζων τῶν ἰδεῶν, ἐξέλιπεν ὁ ἑλληνισμὸς.

Συνέχημα τῆς ἐποχῆς ταύτης εἶναι ἡ τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας, καθ' ἣν ἡ Ἑλλάς ἐξακολουθεῖ θεωρουμένη ὡς δορυλάτως ἐπαρχία, κυβερνωμένη ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπὸ ἀμαθῶν καὶ βρυσύων πολεμιστῶν, καὶ στερουμένη παντὸς εἶδους ἰδιοβύθειας καὶ ἐθνικότητος. Τὴν μακρὰν ταύτην διάρκειαν τῆς πολιτικῆς παρακμῆς παριστᾷ εἰς τὴν φιλολογικὴν σφαῖραν ἡ σχεδὸν παντελὴς ἀπόσβεσις τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας, περιορισθείσης εἰς μόνον τῶν Βυζαντινῶν τὰ συγγράμματα, ἀνάξια τὰ πλεῖστον νὰ τεθῶσι, καὶ ὡς ἐσχάτη βαθμὶς, ἐπὶ τῆς αὐτῆς κλίμακος μετὰ τῶν μεγελοφυῶν προΐοντων τῆς λαμπρᾶς ἑλληνικῆς ἐποχῆς. Τέλος ἐπέρχεται ἡ ὀθωμανικὴ νύξ, καὶ οὐδ' ἂν παντελῶς ἐπιγέσται εἰς τὸν φιλολογικὸν μας ὀρίζοντα. Οἱ πεπαιδευμένοι μας φύγου ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ σκορπίζονται εἰς διάφορα τῆς ἀγρυπτικῆς Ἑρώπης μέρη, καὶ ἡ φωνὴ τῶν

συγγραφέων καὶ τῶν ποιητῶν κατασιγάζεται αἴφνης, ὡς σιωποῦν διὰ μιᾶς τὰ περίπρημα πτηνὰ εἰς αἰφνίδιον ἐκλειψιν. Ὁ Ἕλλην καταπιεζόμενος ὑπὸ βάρβαρον τυρανικὴν ἔχει μολὶς δύναμιν διὰ νὰ κλιθῆ μόνον ἀκόμη, καὶ αἱ δυστυχίαι του εἶναι τοσοῦτον μεγάλαι, ὥστε οὔτε στενωγμούς πλέον δὲν ἐπιδέχονται. Πᾶν σχεδὸν ἔχνος πολιτικῆς ζωῆς ἐκλείπει εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὁ δὲ ἐθνισμὸς συγκιντρυῖται ὅλος εἰς μόνην τὴν θρησκείαν καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν. Κατὰ φυσικὴν ἐπομένως συνέπειαν τοῦ γενικοῦ θεωρήματός μας, ἂν τινα παρέμειναν ἐλευσινὰ λείψανα τῆς ψυχροβραγούσης φιλολογίας, ἔπρεπε καὶ αὐτὰ εἰς τὴν θρησκείαν καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν νὰ ζητηθῶσι. Καὶ τῷ ὄντι κατ' ὄλον τὸ διάστημα τοῦτο βλέπομεν σπανίως φούμενον εἰς τὰς ἐρήμους τῆς φιλολογίας μας θεολογικόν τι σύγγραμμα, διδασχὰς ἐκκλησιαστικῆς, γραμματικῆς, ἢ ἄλλο τι γλωττογραφικὸν τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς σύνταγμα, καὶ μόνον εἰς ὅσα μέρη τὰ Βενετικὰ ὄπλα διχμισθητοῦντα τὴν ἐξουσίαν εἰς τοὺς ὀθωμανοὺς, ἀντηγοῦν, ὡς εἰς Κρήτην, εἰς τὰς καρδίας τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, καὶ διατηροῦν εἰς αὐτὰς σπινθήρας πολεμικοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ ὄνειρα πολιτικῆς ἀνέξαρτησίας, ἐκεῖ ἡ φιλολογία παράγει καὶ ἡμερώτερά τινα ποιήσεως ἄνθη, ἂν καὶ φέροντα τῆς ἐποχῆς τὸ ἐπικρατοῦν χρώμα.

Ἄλλ' ὁ ἥλιος τῆς ἐλευθερίας δύσας εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς Ἑλλάδος, ἦτον προσωρισμένος νὰ ἐπιλάμπῃ πάλιν ἐπ' αὐτῆς, καὶ αἱ ἑλληνικαὶ καρδίαι ἐσκήρτησαν εὐγενὺς προαισθήσεως σκίρτημα, ἐνοήσασαι ὅτι ἡ λαμπρὰ ἡμέρα ἐμελλεν αὐθις νὰ ἀνατείλῃ. Ἡ δὲ φιλολογία, τῶν συμπτωμάτων τοῦ πολιτικοῦ σώματος εἰκὼν πιστὴ καὶ διηνεκῆς, ἐκινήθη καὶ αὐτὴ διὰ μιᾶς ὡς ἀντανκλωσὰ τὸ σπασμωδικὸν ἐκείνου κίνημα, καὶ τὴν ἐναρξιν τοῦ παρόντος αἰῶνος ἠσπᾶσθη πληθὺς συγγραφέων παντὸς εἶδους, ὡς ἀσπάζεται τῶν πτηνῶν τὸ κελαδοῦν ἔθνος τὴν πρώτην πρωϊνὴν ἀκτίνα, πρὶν ἔτι χρυσῶση τὴν γραμμὴν τοῦ ὀρίζοντος. Πολλοὶ τῶν ἀνδρῶν, οἵτινες ἔζων καὶ συνέγραψον τότε, ζοῦν καὶ συγγράφουν ἀκόμη, πολλῶν τὰ ποιήματα τότε γραφέντα ἐκδίδονται σήμερον, ἡ σύγχρονός μας φιλολογία εἶναι πολλαχῶς καὶ στενωῶς συνδεδεμένη μετὰ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, καὶ μ' ὄλον τοῦτο δι' ἄσχυριζόμεθα, ὅτι ὁ χαρακτηρ τῆς διαφέρει ἀπὸ τὸν χαρακτηρ ἐκείνης, ὅσον ἡ τότε ἀπὸ τὴν νῦν πολιτικὴν μας κατάστασιν, ὅσον αἱ προσπάθειαι ἀπὸ τὴν ἐπιτυχίαν.

Ὁ κρατηρ τῆς Γαλλικῆς ἐπανατάξεως ἐσφενδόνιζε φλόγα· ἀγρίας μέχρι τῶν περάτων τῆς γῆς ἰδαίαι νέει καὶ τολμηραὶ ἐκυκλοφόρουν καὶ ἐέντων

τὰ φαντασία· καὶ τὴς καρδίας, καὶ ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς, ἀποσεύων τὸν λήθαργον, ὅστις ἐνάγκωσεν τὴν εὐγενή του καρδίαν, ἠρθάνετό τι περὶ ἑαυτὸν, εὐαγγελ ζόμενον εἰς αὐτὸν προσεχῆ ἐλευθερίωσιν. Ἡ ἐλπίς ἐπάλλε ζωηρὰ εἰς τὸ στήθος του, αἱ πράξεις του, ὁ φωτισμὸς τῶν προϋχόντων του, τῶν σχολείων ἢ ταχεῖα ἀνέγερσις, καὶ τὰ ἔνοπλα σώματα τῶν πολεμιστῶν, οἵτινες κρατοῦντες εἰς τὰ ὄρη, καὶ σώζοντες εἰς αὐτὰ τὴν ἐλευθερίαν των, περιώριζον τῶν Τούρκων τὴν ἐξουσίαν εἰς μόνον τῶν κοιλάδων τὰ βραχί, ἀπεδείκνυον ἀναζωπυριόμενον ἤδη τὸν ἔθνησμον, καὶ νοερῶς συνδεομένην αὐτοῖς τὴν Ἑλληνικὴν ἐνότητα. Σύμπτωμα τοσοῦτον σπουδαῖον εἰς τὸν πολιτικὸν βίον τοῦ ἔθνους δὲν ἐδύνατο νὰ μείνῃ ξένον εἰς τὴν φιλολογίαν του. Καὶ ἐκεῖ βλέπομεν διὰ μιᾶς πρὸς ἓνα σκοπὸν συνδραμούσας, πολλὰς καὶ πολυειδεῖς προσπάθειαι, ὡς ποικίλας ἀκτῖνας συνερχομένας εἰς ἓν κοινὸν κέντρον, τὴν Ἑλληνικὴν συσσωμάτωσιν καὶ ανεξαρτησίαν. Καὶ ποιηταί, καὶ λογογράφοι, καὶ ἱστορικοί, καὶ κριτικοί, εἴτε πρωτότυπα συγγράμματα εἴτε μεταφράσεις ἐκλίδοντες, πολλοὶ ἀναφαίνονται, ὁ δὲ γενικὸς χαρακτήρ τῆς φιλολογικῆς καὶ τῆς πολιτικῆς ἐποχῆς ἐκείνη· εἶναι ἡ κοινὴ ὠφέλεια· εἰς ἕκαστος συναισθάνεται ὅτι τὸ δημόσιον σκάφος θαλασσομαχεῖ ἢ μᾶλλον κατεποντίσθη, καὶ ὅλοι συνενώνουσι τὰς δυνάμεις των διὰ νὰ συνδράμωσιν εἰς τὴν λύτρωσίν του, ἢ διὰ ν' ἀποσπᾶσιν τὰ ναυάγια του ἐκ τοῦ βυθοῦ. Οὐδεὶς θέλει βεβαίως ὑπολάβῃ ὅτι δὲν παραδεχόμεθα καὶ ἀτομικὰς ἐξαιρέσεις καὶ εἰς αὐτὴν ὡς καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην τῆς φιλολογίας περίοδον καὶ ἐξόχως εἰς αὐτὴν μάλιστα. Ἡ Ἑλληνικὴ εὐφυΐα συναισθανομένη ἤδη τὰς ἀναλαμβάνουσας δυνάμεις τῆς, παρήγαγεν ἀναμφιβόλως καὶ εὐθαλεῖς παραφυσίαις, τραφεύσας εἰς χάριν καὶ εὐρωσίαν ἀπὸ τῆς ἰκμάδος τὸ ὑπερβάλλον. Εἰς τὴν ἐποχὴν ταύτην τῆς φιλολογίας μας, τὴν τοσοῦτον γειτνιαζούσαν καὶ συνεχόμενὴν μὲ τὴν σημερινήν, νομιζομεν ἀναγκασίον νὰ ἐνδιαιτρίψωμεν ὀλίγον μακρότερον, διότι ἂν δὲν ὀρίσωμεν ἀκριβῶς ἐκείνης τὸν χαρακτήρα, θέλομεν δυσκόλως χαραῖζει τὴν διακριτικὴν γραμμὴν μεταξὺ ἀμφοτέρων.

Κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος, ἡ ἐκκλησία, ὡς εἴπομεν, μόνη ἢ γλῶσσα καὶ ἡ θρησκεία ἀπετέλουσαν τὴν ἐθνικὴν μας ὡς καὶ τὴν φιλολογικὴν μας ἐνότητα. Ἀλλ' ἔκτοτε ἐπεκταθέντος τοῦ ἔθνησμου εἰς πεδῖον πλατιύτερον, εἰς ἐλπίδας ἀναφυομένας, εἰς ἓν κοινὸν αἴσθημα, εἰς ὃ ἕκαστος Ἕλληνα κατέβηκε τὸν φῶρον τῶν μερικῶν αἰσθημάτων του, ὁ ἄμωβον καὶ ἡ γραμματικὴ ἀπεκδύονται τοῦ ἀποκλειστικῆς μ. νοπολιτείου τῆς φιλολογίας.

Ὁ Ἕλληνα τοῦ 19 αἰῶνος δὲν εἶναι ὡς ὁ τοῦ 18 ἀπ' ὄρους μόνον τοῦ παλαιοῦ Ἕλληνα, ἀλλ' εἶναι συγγρόνωσ καὶ μέλος τοῦ ζῶντος καὶ ζωσίου Ἕλληνα, δὲν περιρριζεῖται ἐπομένως εἰς μόνον ἀναμνήσεις περικλειούσας παρελθόντος, δὲν ζῆ μὲ μόνον τὴν θεωρίαν τῆς σθεθεύσεως του δόξης, δὲν ἐκλαμβάθει πλέον ὡς τελικὸν σκοπὸν τῆς ὑπάρξεώς του τῆς ἀρχαίας γλώσσης, τῆς ἀρχαίας ἱστορίας, τῆς ἀρχαίας ἀρετῆς τὴν μελέτην καὶ λεπτολόγον ἀνατημίαν, ἀλλὰ τὰ βλέμματά του στρέφονται συγγρόνωσ καὶ πρὸς τὰ πρότω, καὶ πρὸς τὸ προσδουκόμενον μέλλον· ἀπλήστως σπουδαῖζει τὰ παλαιὰ παραδείγματα, διότι θέλει νὰ λάβῃ αὐτὰ ὀδηγούς τῶν κλονουμένων βημάτων του. Τῆς ἀρχαίας γλώσσης μελετᾷ τοὺς καύνας, διότι θέλει νὰ τῷ χρητιμεύσασιν ὡς βίαις· πρὸς μόρφωσιν τῆς νέας του γλώσσης· ἐν γένει ὡς ἀθηνῆς ἀναλαθῶν καὶ ἔχων ἀνάγκην δυνάμεων, ζητεῖ καὶ ὀπίσω καὶ πέραν του τροφὴν ἰδεῶν, τῆς ὑπὸ τῆς ὁ γυμὸς νὰ ἐπιταχύνῃ αὐτοῦ τὴν ἀνάρῶσιν. Εἰς τὰ σχολεῖα, ὅπου οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς ἀνιλύοντο ὡς ὕψωμα μόνον φράσεων καὶ ὡς λέξεων καὶ μορίων ἐντεχον συναρολόγημα, ἀντηχρῶν ἤδη ἐξηγούμεναι καὶ κηρυττόμεναι τῶν μεγάλων ἐκείνων διδασκάλων αἱ μεγάλα δημοσία καὶ ἰδιωτικῆς ἀρετῆς διδασκαλαί, καὶ αἱ θετικαὶ ἐπιστήμαι, αἱ γόνιμοι εἶζαι ὄλων τῶν κλάδων τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων καὶ προόδων, μεταφρτεύονται διὰ μεταφράσεων ἢ μιμήσεων ἀπὸ τοὺς τόπους, ὅπου δραστηρίως καλλιεργοῦνται εἰς τῆς Ἑλλάδος τὸ ἔδαφος.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ.

Διατριβὴ εἰς Βεγγάλ. (Ἰνδία).

Ἐνομίσμεν πρὸς ἕνα νὰ ἀντιπαραβῶμεν ἐνταῖθα τὴν τάξιν τῶν ὠρῶν τοῦ ἔτους εἰς τὰς Ἀνατολικῆς Ἰνδίας ἀρχίζοντες ἀπὸ τὸ φθινόπωρον, ὅπου κατὰ τὸν Νοέμβριον μῆνα τελειοῦνται αἱ βροχαὶ εἰς τὰ παράλια τοῦ Κορομανδέλ. Τότε ὁ καιρὸς γίνεται ὠραῖος καὶ ὁ οὐρανὸς καθαρὸς, ὁ δὲ ἥλιος λάμπει ἀνέφελος, ἡ δρόσις δὲ κερπίζει τὴν γῆν, καὶ ὁ ὕπνος ἐργεταὶ ἠδύτερη· διὰ τὴν ἐπιρροήσασιν κατὰ τὰς νύκτας εὐκρασίαν αἱ πεδιάδες σκεπάζονται ἀπὸ πολύχους στάχεις, παχέας βοσκὰς καὶ πυκνοὺς ὀρυζῶνας, οἱ δὲ ποταμοὶ φέρουσι τὴν εὐφορίαν εἰς ὄλον τὸν τόπον, καὶ παντοῦ βλέπει τις χώρας καὶ χωρία καὶ ναυὺς ἐοικένιστους περὶ

κλωμένους ἀπὸ φοίνικας, βανανέας καὶ ταμαρίνδους. Ἄλλ' ὁ λαὸς, ὅστις εὐρίσκεται ἐν μέσῳ τῶν ἀγαθῶν τούτων, ζῆ δυστυχῶς ὡς βρασανιζόμενος μὲν ἀπὸ μικρῶς τυραννίσκου, τοῦ ὑπαλλήλου τῆς ἐξουσίας, ὑποκύπτων δὲ τυρῶς εἰς τὴν βακτηρίαν τῶν Βραχμάνων καὶ μίλις ἀπολαύων τὴν τερπνὴν θῆαν τῆς περὶ αὐτὸν φύσεως. Αἱ οἰκίαι κτιζοῦνται μὲ πλὴν καὶ σκεπάζονται μὲ στέγην ἀπὸ ναστοκάλαιων καὶ φύλλα φοινίκων. Ἐκαστον χωρίον ἔχει συνήθως ἐν σχολεῖον διευθυρόμενον ἀπὸ Βραχμάνου, ὅστις διδάσκει τὴν ἀνάγνωσιν, τὴν γραφὴν καὶ τὴν ἠθικὴν. Οἱ ἄνθρωποι ἐνασχολοῦνται σχεδὸν ὑπαίθριοι, τὰ δὲ λαμπρὰ ἐκεῖνα ὕψωματα, τὰ ἁποῖα τιμῶνται τόσον εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ τὰ κομψὰ φαρφουρία γίνονται ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν φοινίκων.

Ὁ Νοέμβριος εἶναι ἀφιερωμένος εἰς τὴν γεωργίαν, εἰς τὴν κηπουρικὴν καὶ εἰς τὸ κυνήγιον τῶν πτηνῶν, τὰ ὁποῖα πίπτουσι εἰς τὰς πεδιάδας διὰ τὴν καταφάγωσιν τὸν σπῆρον. — Ἡ δρότος τῶν νυκτῶν τοῦ Δεκεμβρίου μηνὸς ἀρκεῖ εἰς τὴν βλάττησιν τῶν σιτηρῶν φυτῶν· τότε δὲ πνέοντες οἱ περιοδικοὶ ἄνεμοι βιαιότεροι σύρουσι πλῆθος νεφῶν, τὸ φύκος ἀρχίζει, καὶ περὶ τὸ τέλος τοῦ μηνὸς ὀλόκληροι οἰκογένειαι φέρουσαι δρεπάνια εἰς χεῖρας συναθροίζονται εἰς τοὺς ἀγρούς διὰ τὴν θερίσωσιν. Περὶ δὲ τὰ μέσα τοῦ Ἰαννουαρίου οἱ ἄνεμοι κοπάζουσι, καὶ ὁ καιρὸς μεταβάλλεται εἰς τὸ εὐκράτεστον. Τότε οἱ ἄνθρωποι δίδονται εἰς τὰς ἀποδημίας καὶ τὸ κυνήγιον. Μετ' ὀλίγον δ' ἔρχεται ὁ Φεβρουάριος, ἀγαπαιτὸς καὶ χαριέστατος εἰς τοὺς Ἰνδοὺς· αὐτὸς τῶ ὄντι εἶναι ὁ μὲν τῶν λαμπροτάτων ἡμερῶν καὶ τῶν εὐκρατεστάτων νυκτῶν, ὁ καιρὸς τῶν ἀνέμων, ἡ ἐποχὴ τῶν καρπῶν, ἡ περίοδος τῶν ἀπολαύσεων καὶ ἀγροτικῶν πανηγύσεων· καθιέρωσε δὲ καὶ ἡ ἑρησκεία τὸν Φεβρουάριον· ἐπειδὴ μυριάδες προσκνητῶν φέρονται εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ἱεροῦ ποταμοῦ Γκουαδαβερῆ, διὰ τὴν βαπτισθῆσιν εἰς τὰ ἁγιασμένα αὐτοῦ νάματα, ἐπικαλούμενοι τῶν ἀμυρτιῶν τῶν τῆν ἄφρσιν. Τὸ δὲ εὐτελὲς χωρίον Κοτάμπιλι μεταβάλλεται εἰς ἐνδοξον πόλιν, ὅπου συνέρχονται οἱ ἀγορασταὶ καὶ πωληταί, οἱ κερδοσκόποι καὶ οἱ εὐλοθεῖς. Ἐκεῖ περιπατοῦσιν εἰς τὸν ποταμὸν μὲ τὰ ἀκάτια, ἐκεῖ χορεύουσιν, ἐκεῖ παριστάνουσι διάφορα θεήματα, παιγνίδια, γυμνάσματα κτλ. Εἰς δὲ τὰς ὄχθας τῆς πλησίον λίμνης ὑφύονται διάφοροι σκηναὶ ἐπὶ τροχῶν, τοὺς ὁποῖους σύρουσιν ἐλέφαντες ἢ κάμηλοι, ἔχουσι δὲ τόσην ἔκτασιν ὥστε περιλαμβάνουσι αἰθούσας, θαλάμους καὶ ἐγκατόρια κτλ. καὶ σκεπάζουσι πολλὰς οἰκογενείας. Μετὰ ταῦτα δὲ προβαίνουσιν οἱ πολυτελεῖς σκίμποδες, τὰ ὄχηματα,

αἱ δίφροι καὶ οἱ ἱππεῖς. Ἀγροτικαὶ ἐορταὶ τοῦ Γκουαδαβερῆ θῆλω ἐνθ' μείσθαι διὰ παντὸς τὰς ἀπολαύσεις, τὰς ὁποίας φέρετε μὲ τὴν περιοδικὴν σας ἐπάνοδον εἰς τὸν εὐτυχέστατον τῆς γῆς τόπον.

Ἐν τούτοις ἀρχίζει ἡ αὐξάνη ἢ θερμότης καὶ ὁ χειμὼν ἤδη ἐτελείουται! Ὁ Μάρτιος ὑποφέρεται εἰσεῖναι, ἀλλ' αἱ δεξάμεναι ξηραίνονται, ἡ γῆ σχίζεται, ἡ χλόη μαραίνεται καὶ κιτρινίζει. Τότε οἱ κάτοικοι πλύνουσι, νκυπηγοῦσι, ξυλεύουσι, κατασκευάζουσι τὸ ἄλας καὶ τὸν οἶνον τοῦ φοίνικος, τὸ δὲ ἐμπόριον ἀμυρτῶν εἰς τὴν παραλίαν τοῦ Κορομανδέλ. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον πνέει πάλιν ἄνεμος, πίπτουσι τὰ φύλλα, καὶ ἡ γῆ ποτιζέται ἀπὸ τῆν βροχῆν. Κατὰ δὲ τὸν Ἀπρίλιον μῆνα ἡ θερμότης γίνεται ἐκένου ὑπερβολικὴ καὶ τὸ θερμόμετρον ταλαντεύεται μεταξύ 87 καὶ 88· οἱ δὲ θῆες (τσακάλια) βρασανιζόμενοι ἀπὸ τὴν πείναν ὠρύνονται περὶ τὰς κατοικίας.

Τότε ἀπονυχροῦται σχεδὸν ὁ ἄνθρωπος, σκηναὶ ἀνεγείρονται ἔμπροσθεν τῶν οἰκιῶν, αἱ θύραι ἀνοίγονται καὶ ὁ ἀήρ διαυλωνίζεται· ἀλλὰ καὶ οὕτω μόλις αισθάνεται τις ἀναψυχὴν! Ἰοδόλα δὲ ἔντομα περιπλανώμενα εἰς τὸν ἀέρα προσκολλῶνται εἰς τοὺς τοίχους, ἢ εἰς τὰ σανιδώματα, ὥστε δυσκόλως δύναται τις τὴν διαφύγη τὰ δαγκάσματά των. Οἱ ἰθαγενεῖς μὴ ἐργαζόμενοι κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν τοῦ ἔτους διάγουσιν ὅλον τὸν καιρὸν καπνίζοντας· ἀλλ' ὁ Μάρτιος ὑπάρχει ἔτι μᾶλλον καυματοῦδος, διότι πολλάκις περὶ μεσημβρίαν ἀστράπτει μὲν καὶ βροντᾷ, καὶ σκοτίζεται ὁ οὐρανὸς ἀπὸ νέφην, σπανίως ὅμως βρέχει, ὥστε ὁ ἄνθρωπος ἠμίζει ὅτι εὐρίσκεται ἐντὸς καμίνου καὶ οὔτε ἐπίσκεψις πλέον γίνεται, ἵτε ὑποθέσεις θεωροῦνται· τὸ θερμόμετρον τότε ἀναβαίνει ὡς 100 βαθμοῦς, τὰ ζῶα ἀποθνήσκουσι, τὰ πτηνὰ πίπτουσι, οἱ ὀδοιπόροι ἐκπνέουσι, τὰ φρεατὰ ξηραίνονται, καὶ δάση ὀλόκληρα ἐνίστη καίνονται· ἀλλὰ περὶ τὸ τέλος τοῦ Μάρτιου μικρὰ τις βροχὴ προσημνύει νέον καιρὸν, καὶ ὁ σωρὸς σπεύδει νὰ ἐτοιμάσῃ τοὺς ἀγρούς του.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἰουλίου πνέουσιν οἱ περιοδικοὶ ἄνεμοι καὶ ὁ καιρὸς οσιζέται ἀπὸ τὰς βραχθαῖας βροχᾶς. Ἄν δὲ τοῦτο λειψῇ, ὁ τόπος ὅλος περιπίπτει εἰς λοιμὸν καὶ πείναν, τὸν δὲ Αὐγουστον βρέχει καὶ φυσᾷ καλλὰξ· οἱ ποταμοὶ καὶ ῥυάκες πλημμυροῦσι, καθὼς ὁ Νεῖλος, καὶ ἡ ἰδία μὲ τὰ χωρία φαίνονται ὡς νῆσοι ἐν μέσῳ θαλάσσης, ὅπου ἡ κοινωλία γίνεται δι' ἀκατιῶν.

Ἄλλ' ἂν ἡ πλημμύρα αὕτη περισσέωσῃ ἢ διαρκέσῃ ὑπὲρ τὸ δέον, ὑπο-

σκάπτονται αἱ οὐαίαι, καταστρέφονται κώμραι καὶ πόλεις, καὶ ἐκρίζονται δρυμῶνες ὀλίγηροι.

Ἀφ' οὗ δὲ ἀποσυρῆ τὸ ὕδωρ, τὰ φυτὰ καθὼς τὸ ἰνδικὸν καὶ τὸ ὀρύζιον βλαστάνουσι καὶ τὸ πᾶν ὑπόχεται εὐθηνίαν· τὸν δὲ Σεπτέμβριον αὐξάνουσι τὸ παμβάσιον κτλ. σίφοι· ψιττακῶν καταβαίνουσι εἰς τοὺς κήπους εἰς τὰς ροιάς, εἰς τὰς βανανίας κτλ., ἀλλὰ συγγρόνως πληθύνονται τὴν νύκτα καὶ τὰ ἔστωμα· περὶ δὲ τῆς ἀρχῆς Ὀκτωβρίου φυσᾷ ἐλαρρὸς βροβῆς, καὶ ὁ καιρὸς μεταβάλλεται· τέλος περὶ τὰ μέγα ὁ ἄνεμος καὶ τὰ νέφη διαλύονται εἰς βροχὴν.

(2)

ΕΘΝΟΓΡΑΦΙΑ.

Περὶ Γερμανῶν καὶ Γάλλων.

Ἡ Πολιτικὴ κυριεῦει ὅλας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας εἰς τὴν Γαλλίαν, ἐισχωρεῖ παντοῦ, λαμβάνει διάφορα σχήματα, καὶ δίδει ὅλην εἰς πᾶσαν συναναστροφὴν ἐξεναντίας δὲ ἔχει ὀλίγην ἐπιρροὴν εἰς τὸν κοινὸν βίον τῶν Γερμανῶν. Ἐπειδὴ οὗτοι ὀρεγόμενοι πρὸ πάντων τὴν ὕλικὴν εὐδαιμονίαν, ἐπιθυμοῦντες δὲ τὴν οἰκιακὴν εἰρήνην καὶ ζῶντες τρόπον τινα διανοητικῶς, ἀποφεύγουσι τὴν τύρβην καὶ τοὺς περισπασμούς τῶν κοινῶν πραγμάτων· φοβοῦνται δὲ τοὺς ἀγῶνας· τῶν δικαστηρίων καὶ τοῦ θύματος ὡς ἐμπόδιον τῆς ἡσυχίας των.

Ἀπὸ τὴν ἔμψυτον κλίσει τῶν Γερμανῶν εἰς τὴν μοναζίαν, τὴν μελέτην, τὴν οἰκιακὴν συμβίωσιν καὶ τὴν σιωπὴν τοῦ σπουδατηρίου καταλαμβάνομεν τὴν προσοχὴν καὶ ψυχρότητα, τὴν ὁποίαν φέρουσιν εἰς ὅλας τῶν τὰς σχέσεις, καθὼς καὶ τὴν ἔλλειψιν τῆς εὐλικρινοῦς ἐκείνης ἀγαλλιᾶσεως καὶ τῆς εὐθύμου παρρησίας, αἱ ὁποῖαι καθιστῶσι τύσον εὐάρεστον τῶν Γάλλων τὴν ἔντευξιν· ὅθεν πολλάκις ἐπιποθοῦσιν εἰς τὴν Γερμανίαν τὸ ἄνθος τῆς συμπεριφορᾶς καὶ τὴν κομψότητα τῶν ἡθῶν καὶ αὐτῶν τῶν φράσεων ἰδιαιτέρων εἰς τοὺς Γάλλους· ἀλλὰ σερμημένοι τὴν ἀγοραίαν καὶ τὴν τριτοδικὴν κοινωνικότητα, ἔχουσι τοῦλάχιστον τὴν ἀληθινὴν εὐγένειαν τῆς καρδίας· ἐπειδὴ οἱ Γερμανοὶ διακρίνονται μετὰ τῶν ὄλων τῶν ἄλλων ἐθνῶν κατὰ τὴν ἀπλότητα, τὴν ἀγαθωσύνην καὶ τὴν εὐλικρίνειαν.

Αἱ Γερμανίδες δὲν ἔχουσι τὴν ζωγραφὴν ἀγγίζουσι καὶ τὴν λαμπρὰν φαντασίαν, διὰ τῆς ὁπρίας αἱ Γαλλίδες γίνονται τίσον θελκτικαί· γεί-

πει δὲ ὁμοίως εἰς αὐτὰς καὶ ἡ ἐομολογία, καθὼς καὶ ἡ θαυμαστὴ ἐκείνη ὀξυδέρεια, ἥτις βλέπει τὰ ἀποικυρότατα μυστήρια τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, καὶ δίδει σχῆμά τι ἰδιόρρυθμον καὶ ἀπλόον εἰς τὴν συνηθεσάτην ιδέαν. Ἄλλὰ δικαίρεπουσι κατ' ἀρετὰς, διὰ τῶν ὁποίων γίνονται ἐράσμαι καὶ ἀξιοπόθητοι εἰς ὅλους, ὅσοι εὐτύχησαν νὰ ἀποκτήσωσι τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀγάπην των, δηλ. κατὰ τὴν ἀφέλειαν τῆς καρδίας καὶ τὴν ἀιωότητα τῶν αἰσθημάτων πηγάζουσαν ἀπὸ ἑμψυτον ἀγαθότητα καὶ εὐνοίαν πρὸς τοὺς ξένους· ὑπάρχει δὲ καὶ ὁ χαρακτήρ αὐτῶν ὁμαλιωτερος, καὶ ἡ ἀμεσος συνομιλία των ἠδονικωτέρα, ἂν καὶ εἰς τὸν κόσμον δὲν ἔχη ἐπίδειξιν καὶ θέλητροσ.

Τὸ ἐπικρατέστατον τῶν πλεονεκτημάτων εἰς τὴν Γαλλίαν εἶναι ἡ ἀγχινοία· ἀλλ' οἱ Γερμανοὶ ἔχουσι γενναιοτέραν ψυχὴν καὶ πλειοτέραν φαντασίαν. Οἱ Γάλλοι πάλιν ὡς ὄξει· καὶ εὐαίσθητοι διαλογίζονται μὲν ταχέως, ἀλλ' ἐπιπολαίως, ἐν ᾧ οἱ Γερμανοὶ ὡς σκεπτικώτεροι, ἐμβριθέστεροι καὶ εὐσυνειδητότεροι δίκνοσονται καὶ νρίνουσι βραδέως μὲν, ἀλλ' ἀσφαλῶς· ἐκ τούτου δὲ γεννᾶται ἡ παρμιμωδὴς ἐκείνη καὶ κοινῶς γλευαζομένη βραδύτης τοῦ Γερμανικοῦ χαρακτήρος, ἥτις ὅμως μαρτυρεῖ κυρίως τὴν φρόνησιν καὶ τὸ ὀρθὸν λογικὸν τοῦ ἔθνους.

Οἱ Γερμανοὶ τιμῶσι πλὴ τὴν ἠθικὴν, ἥτις φαίνεται μετὰ τῶν αὐτῶν καθαρὰ, μεγαλοπρεπῆ· καὶ αὐστηρὰ, καθὼς ἀπατιεῖ τῶντι ὁ χριστιανισμός.

Ἄν μονολεξεί ἤθελον νὰ εἰκονίσω τοῦ Γερμανοῦ, ἔλ γοι ὅτι ὑπάρχουσι μεγαλόψυχοι· ἡ δὲ ἀρετὴ αὕτη δὲν γεννᾶται ἀπὸ τοῦ διαφόρου συνδυασμοῦ τοῦ πνεύματος, λέγει ὁ Κ. Ἀνσιλλιόν, οὔτε ἀπὸ τὴν εὐαίσθησίαν, ἀλλ' ἀπὸ τὰ εἶδη τοῦ ἀνθρώπου.

Ὅθεν διὰ τὰ ψυχολογικὰ αὐτῶν φρονήματα οἱ Γερμανοὶ ἐσεβάσθησαν πάντοτε τὰ ὑψηλὰ δόγματα τοῦ αὐλοῦ καὶ τὴν ἀθανάσιαν τῆς ψυχῆς ὡς ἀκρογωνιῶν λίθον τοῦ θεησκευτικοῦ οἰκοδομημάτων.

Ἢ δὲ εὐλικρίνεια καὶ ἀπλότης χύνουσιν ἀνέκφραστον τινα χάριν εἰς τὰς οἰκιακὰς τοῦ Γερμανοῦ σχέσεις καὶ τὰς ἐθικὰς ἐορτὰς, ἀγνωρίστον εἰς ἄλλους τόπους· ἀρκεῖ τῶντι νὰ ζήσῃ τις ἐν μέσφ αὐτῶν ὀλίγον χρόνον διὰ νὰ αἰσθανθῇ τὰ θέλητροσ καὶ τὴν σεβασμιότητα τοῦ λαοῦ τούτου· πρέπει δὲ μάλιστα νὰ τὸν ἰδῇ τις εἰς τὴν ἐορτὴν τῶν Χριστοῦ γενῶν, ἥτις πανηγυρίζεται τόσον λαμπρῶς κατ' ὅλην τὴν Γερμανίαν· ἐπειδὴ παλάτια καὶ κελύβεις, νέοι καὶ γέροντες, ἄνδρες καὶ γυναῖκες ὁμοίως φαῖθύνονται τότε δὲ εἰς πᾶσαν ὁμήγουρον οἰκογενείας εὐρίσκει ὁ ξένος τὴν ἠθικὴν καὶ θρη-

σκευτικὴν ἀλήθειαν, ἣτις χαρακτηρίζει τοὺς κατοίκους, παρβενικὴν ὠραιότητα, καὶ ἐξαισίον ἀρβύλαιαν· ὅθεν μένει ἐκστατικός βλέπων τόσον γενικὴν ἀγαλλίασιν καὶ ἀπολαύσεις τόσον καθαρὰς, καὶ ἦδη πατριαρχικὰ ἀπὸ γενεῶν εἰς γενεὰν μεταδιδόμενα.

Εἰς τὴν Γερμανίαν γεννᾶται ὁ ἀνὴρ ὡς μουσικός, εἰς δὲ τὴν Γαλλίαν γίνεται· εἰς τὴν Γερμανίαν τὸ ἄσμα ψυχῶν γεῖ τὸν σπουδαστὴν εἰς τὴν νυκτερινὰς μελέτας του, ἀνακουφίζει τὴν ἐργάτην ἀπὸ τοῦ κόπου τῆς ἡμέρας, τέρπει τὰ παῖδια, θάλγει τοὺς νέους καὶ παρηγορεῖ τοὺς γέροντας. Εἰς τὴν μεσημβρινὴν Γαλλίαν τὰ δημοτικὰ ἄσματα διαφέρουσι παρὰ τὰ τῶν βορείων λαῶν· ἐπειδὴ ἐμπνέουσι πλειότεραν εὐθυμίαν δευτερογενεῶν εἰς τὰς αἰσθήσεις, καὶ ἔχουσιν ἠθικὴν ὀλιγότερον ὑψηλὴν. Ἀλλὰ τὰ ἀπλᾶ ταῦτα ἄσματα γεννῶσιν ἐνίοτε ἕψηλὰς ἐννοίας· ὅθεν ἡ ἰδέα τοῦ χριστιανικοῦ ἔρωτος καὶ τῆς αἰωνιότητος ἐκφράζεται μὲ τὰς ἀρμονικὰς φωνὰς ἀνθρώπων ἀγροίκων μὲν καὶ ἀμαθῶν, τῶν ὁποίων ὅμως ἡ ψυχὴ κρύπτει πολὺτιμον θησαυρὸν αἰσθημάτων.

Εἰς ἄλλο ἄρθρον θέλωμεν διαγράψαι τὴν διαφορὰν τῶν Γερμανῶν καὶ Γάλλων κατὰ τὴν γλώσσαν, τὴν φιλολογίαν, τὴν φιλοσοφίαν, τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰς τέχνας.

(2.)

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ.

Μεταξουργία.

Ἀφ' οὗ ἡ φιλοτεχνικὴ ἐταιρεία τῶν Παρισίων ἐτίμησε μὲ χρυσοῦν παράσημον τὸν K. Beauvais, ὁ ἐπιτήδειος οὗτος καὶ ἀκμάτους βιομηχανοῦς ἐπολλαπλασιάσας τὰ πειράματα, ὅσα ἐτεχνίρησε πρὸ πολλοῦ περὶ ἀνατροφῆς τοῦ μεταξογόνου σκώληκος· ἐνσχολήθη δὲ μάλιστα νὰ εὕρῃ τρόπον ὥστε οἱ σκώληκες νὰ γενῶνται ἐν ᾧ βλαστᾶν οὖσι τὰ φύλλα τῶν συκαμινῶν. Τοῦτο δὲ κατώρθωσε φυλάττων τὰ ὠκτὸς εἰς πρυθίνας· ἐπειδὴ αὐτὸς ἀδιαμέμοντα ἐκεῖ ἤδη εἴκοσι δύο μῆνας, ἀφ' οὗ ἔπειτα τὰ ἔβαλε εἰς ζεστοὺν τόπον, ἀνεπύχθησαν τόσον ταχέως, ὅσον ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐγεννήθησαν φυσικῶς. Ὅθεν, δύναται εἰς τὸ ἐξῆς ὁ ἀνὴρ νὰ ἐπιταχύνῃ ἢ νὰ βραδύνῃ τὴν ἐμφάνισιν τῶν σκωλήκων κατὰ τὰς ἀτμοσφαιρικὰς περιστάσεις· καὶ κατὰ τὸν τόπον, ὅπου κατοικεῖ καὶ κατὰ τὴν κατάστασιν τῶν συκαμινῶν.

Ἡ δὲ ἀνατροφή τῶν σκωλήκων τούτων γενομένη εἰς ψυχρὸν κλιρὸν

διήρκεσε 37 ἡμέρας, εἰς μετρίαν δὲ θερμότητα 28· ὡσαύτως δὲ αὕτη ἐμμενε πάντοτε εἰς τοὺς 22 καὶ 23 βαθμοὺς, ἢ σκωληκοτροφία διήρκεσε μόνον 21 ἡμέρας, καὶ ἔδωκεν 187 λίτρας κοκκυλίων εἰς μίαν λίτραν σπύρου. Δὲν ἦσαν μέχρι τοῦδε παραδείγματα σκωληκοτροφίας· τόσον συντόμου ἐνταυτῷ καὶ ἐπιτυχούς· τὴν κατώθωσε δὲ ὁ K. Beauvais διὰ τῆς σταθερᾶς θερμοκρασίας ἀπὸ 22 εἰς 23 βαθμοὺς, διὰ τῆς ὑγρασίας ἀπὸ 90 εἰς 100 βαθμοὺς τοῦ Σωσουρικοῦ ὑγραμέτρου, καὶ διὰ τῆς συνεχούς καὶ τακτικῆς τροφῆς διδομένης εἰς τοὺς σκώληκας 18 μὲν ὄρας, ὅτε ἦσαν ἔτι μικροὶ, 12 δὲ ὕστερον.

Μετακομιδὴ τοῦ πάγου.

Ἐν ἀπὸ τὰ πρότερα σχεδὸν ἄρθρα τοῦ ἐμπορίου τῶν βορείων ἐπιχειρῶν τῆς Ἀμερικῆς εἶναι ἡ μετακομιδὴ τοῦ πάγου εἴτε εἰς τὴν Ἀμερικανικὴν νήσους, εἴτε εἰς τὴν νότιον Ἀμερικὴν, εἴτε εἰς τὰς ἀνατολικὰς Ἰνδίας· ἀναχωροῦσι δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ τὸ Βοστόν τὰ πλοῖα ὅσα μεταφέρουσιν τὸν πάγον. Τὸν ἐκβαλλοῦσι δὲ ἀπὸ τὰς λίμνας καὶ τοὺς ποταμούς εἰς κομμάτια δύο μὲν ποδῶν τετραγωνικῶν ἐπιφανείας, ἐνδὲ καὶ 18 δακτύλων πάγου· ἂν μέλλῃ νὰ σταλθῇ εἰς τὰς Κυκλάδας τῆς Ἀμερικῆς (Ἀντιλίας). Ἐπειδὴ ὁ πλοῦς οὗτος διαρκεῖ 10 μόνον ὡς 15 ἡμέρας ὀλίγην πρόνοιαν λαμβάνουσι περὶ μεγάλης ἀσφαλείας· ἀρκοῦνται δὲ νὰ σκεπάζωσι τὴν τράπην καὶ τὰ πλεῖστα μὲ τεσσάρων δακτύλων κοινῶν φλοιοῦ δρυὸς (βελανιδιάς), τὸν δὲ πάγον μὲ ἰκανὴν ποσότητα χύρτου, ἔπειτα δὲ κλείωσι στεγανὰς τὰς θυρίδας, καὶ τὰς ἀνοίγουσιν μόνον ἀφ' οὗ καταντήσωσιν εἰς τὸν σκοπὸν.

Ὅταν δὲ ἐξ ἐναντίας ὁ πάγος προορίζεται νὰ σταλθῇ εἰς τὴν Ἰνδιάν· ἐπειδὴ ὁ πλοῦς παρατείνεται εἰς 5 καὶ 6 μῆνα, προετοιμάζουσιν εἰς τὸ ἔαθος τοῦ πλοίου σανίδωμα ὡς 5 ποδῶν υἰάκρους, καὶ ἐπάνω αὐτοῦ βίπτουσιν ἀπὸ τὸν εἰρημέοι ἀνωτέρω φλοῦν, ἔπειτα δὲ βάλλουσιν καὶ δεύτερον σανίδωμα, καὶ τοῦτο γίνεται ὁμοίως εἰς τὰ πλάγια μέρη, ὥστε τὸ δυχεῖον, οὕτως εἶπ' ἔν, εἴτε ἡ θήκη τοῦ πάγου νὰ εὐρίσκηται παντ' ὡς χωρισμένη ἀπὸ τοῦ τοίχους τοῦ πλοίου. Οἱ δὲ κύβοι τοῦ πάγου βάλονται πλησιέτατα, ὥστε νὰ καταντήσῃ εἰς μόνος ὄγκος στερεός ὡς 180 ποδῶν βάρους· τὸν σκεπάζουσιν δὲ ἔπειτα μὲ ἐνὸς ποδῶν

χρότον καλῶς στειβαθμένοι, καὶ ἐπάνω αὐτοῦ βάλλουσι τὸ σανίδωμα, τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸ σκεπάζουσι μὲ φλοιὸν δρυός.

ἔχουσι δὲ καὶ σημεῖον (ἐπιπλεύστικον) διὰ τοῦ ὁποῦ διακρίνουσι πόσον ὁ πάγος ἀνέλυσε. Συνίσταται δὲ τοῦτο εἰς ῥίβλον μεταλλικὴν κήβητον, ἥτις διερχομένη διὰ σωλήνος διηρημένου εἰς βαθμοὺς στηρίζεται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ πάγου, ὥστε καταβαίνει τόσῳ πλεῖστον, ὅσῳ αὐτὸς ἀναλύει· γάνονται δὲ ὡς 55 πίθοι ἀπὸ τὸ Βασίον ὡς τὴν Καλκούταν (Mechanic's Magazine).

Πίσις τῶν πανικῶν διὰ τοῦ ἀτμοῦ.

Σύντροφοι μὲ παλαιὰς συνηθείας, τὰς ὁποίας παρελάβομεν ἀπὸ τοῖς προγόνους μας δυσκαλυμμένα νὰ παραδοχθῶμεν νέας μεθόδους, νὰ ἀκολουθήσωμεν τῆς πείρας ἐνταυτῶ καὶ τῆς θεωρίας τὰς πυθνοχρήστους συμβουλὰς, ἢ τοῦλάχιστον νὰ πιστεύσωμεν ὅτι τὰ πράγματα γίνονται κατ' ἄλλον τρόπον μὲ πολὺ περισσοτέραν ταχύτητα, τελειότητα, οἰκονομίαν καὶ ὠφέλειαν. Οὕτω π. χ. ὅταν πρίκηται λόγος περὶ γῆς, ἔχομεν γενικῶς τόσον γελοίας καὶ σφαλματώδεις προλήψεις, ὥστε ἂν δὲν τὴν εὐρωμεν ὅλην ἀρσίσιμον, ἢ μᾶλλον ἐπιτηδεῖαν μόνον εἰς τὸ νὰ σπειρῆται μὲ τὰ μόνον γνωστὰ εἰς ἡμᾶς σπάρτα τὸ σιτάρον δηλ. τὸ κριθάριον, τὸ παμδάκιον καὶ τὰ τοιαῦτα, καταφρονουμένη τὸ ὑπὸστατικόν, ἂν καὶ ἔξη πολλὰ ἄλλα καλὰ, ὕδωρ, δηλ. ἀένναον καὶ δάσος καὶ ποτιστικὰ τινα χωράφια, καὶ τόπον εἰς ἀμπελοφυτεῖαν, εἰς δένδρκομίαν, εἰς προβάτων, αἰγιδίων καὶ μελισσῶν νομὴν ἀρμοδιώτατον. Τοῦτο συνέζη νὰ πληροφορηθῆ αὐτὸς ὁ συγγραφεὺς τοῦ παρόντος ἀρθρου καὶ ἠναγκάσθη νὰ ἐλεῆσῃ τὸν ἄνθρωπον, ὅστις ὁμίλει ἀπορρητικῶς περὶ ἀγρῶν ἀξίας χωρὶς ἀνδρῶν γῶσιν τεχνικῆς γεωργίας. Ἡκουσα δὲ ὁμοίως καὶ ἀμπελοφυτῶν διατεινόμενον ὅτι παχυτάτη ὄλων τῶν ἄλλων κοπρία ὑπάρχει ἢ τῶν προβάτων, ἐν ᾧ οἱ σοροὶ καὶ κυρίως πραγματογνώμονες θεωροῦσι τὴν τῶν ἵππων καὶ βοῶν ὡς τοιαύτην, ὅτι ἡ κοπρία πρέπει νὰ σκορπίζεται *γυρευμένη*!! ἐν ᾧ ἡ ἀχύνουτος, ἀλλὰ καθαρὰ ἀπὸ ἄχυρα ὠφελεῖ πλεῖστον ὅτι τέλος πάντων δὲν δύναται τις τίποτε νὰ κατορθώσῃ μὲ τὴν *φυλλάδα* εἰς τὸ χέριον· ἐν ᾧ δὲ ὁ ἀπλοῦς ἄνθρωπος τὰ βιβλία, τὰ ὁποία συμβουλεύονται οἱ ἀληθῶς προϋδευτικοὶ καὶ φρόνιμοι.

Ἡ κατάσταση αὕτη φαίνεται λυπρὰ τόσῳ μᾶλλον, ὅσῳ παραπέμπει

καὶ ἀναβάλλει εἰς μακρὸν καὶ ἀπροσδιόριστον σχεδὸν χρόνον τὴν ἐξάπλωσιν τῶν ὠφελίμων γνώσεων, τὴν παραδοχὴν νέων τρόπων, καὶ τὴν χρῆσιν νέων ἐργαλείων, πολὺ δὲ περισσύτερον μηχανῶν, τὰς ὁποίας οὔτε εἶδεν ὁ περικεσμένος εἰς τὰ στενὰ τῆς πατρίδος του ὄρα, οὔτε νὰ φαντασθῆ καὶ δύναται ὁ δούλος τῶν προλήψεων ἄνθρωπος· ἐπειδὴ γενικῶς ποτὲ δὲν κινούμεθα εἰς ἀπόκτησίν τινος ἀγαθοῦ, ὁποῖον ἢ παιδεία, πρὶν αἰσθανθῶμεν ἐνδομύχως τὴν ἀνάγκην του καὶ πληροφορηθῶμεν πόσον ὑπάρχομεν ἔλλειπεῖς.

Νὰ πλῦρωμεν τὰ πανικὰ μὲ τὸν ἀτμόν!! Θέλει εἰπεῖ ὁ ἑργαλὸς ἄνθρωπος, καὶ πῶς γίνεται τοῦτο; Μὴ δυνάμενος δὲ νὰ τὸ καταλάβῃ αὐτὸς, ἴσως καὶ τὸ περιγελάσῃ ὡς φαντασίαν πλάσμα. Ἀλλ' ἂν μεταξὺ γλιῶν ἀναγνωστῶν ἐπιτύχωμεν ἕνα μόνον περίεργον καὶ καινοτόμον, ὅστις ἐπιχειρήσῃ δοκιμῶν, πρὶν ἐκφέρῃ γνώμην, δὲν μετανοοῦμεν διὰ τὸν κόπον.

Ὁ νέος τρόπος τοῦ πλουσίματος, τὸν ὁποῖον περιγράφομεν, πρωρίσθη εἰς τὸ νὰ καταστρέψῃ τὴν παλαιὰν καὶ δαπανηρὰν συνήθειαν τοῦ στακτώματος, εἴτε τῆς κοινῶς λεγομένης ἀλισίας.

Κατὰ τὸν νέον τοῦτον τρόπον μόνον ὀλίγην ποσότητα ὕδατος ἔχει τις ἀνάγκην νὰ ζεστάνῃ ὥστε οἰκονομεῖ τὰ ζύλα.

Ὅλη ἡ ἐργασία μόλις διαρκεῖ ἐξ ὥρας, ἐν ᾧ τὸ στάκτωμα ἀπαιτεῖ τοῦλάχιστον εἰκοσιτέσσαρας. Δὲν βιάζεται τις νὰ ξευγάλη οὔτε νὰ κτυπήσῃ μὲ κόπανον, οὔτε νὰ καθαρίσῃ μὲ κριθρον (βουρτζαν), οὔτε νὰ συστρέψῃ, τὰ ὁποῖα ἔλα αὐτὰ φεῖρουσι τὸ ὕρασμα.

Δὲν μεταχειρίζεται τὴν σοῦδον (στάκτην ἀπὸ χόρτα παράλια), ἥτις καὶ αὐτὴ φθείρει τὸ ὕρασμα.

Ἐπειδὴ δὲ τὰ πανικὰ ζεσταίνονται πολὺ ἐπάνω τοῦ κακκαβίου (Civier) τὸ ὁποῖον δὲν συμβαίνει εἰς τοὺς συνήθεις τρόπους, ὅλαι αἱ οὐσίαι, ἀπὸ τὰς ὁποίας ρυπαίνονται (βρωμίζονται), διαλύονται, καὶ ἐν μόνον βρεῖξιμον εἰς τὸ ὕδωρ ἀρκεῖ διὰ νὰ τὰ καθαρίσῃ ἐντελῶς, χωρὶς νὰ τὰ σαπωνίσωμεν.

Ἡ δαπάνη ὅλη μόλις κατανατᾷ εἰς τὸ ἐξδομὸν μέρος τῆς γινομένης κατὰ τοὺς ἄλλους τρόπους.

Τέλος τὰ πανικὰ ἐκβαίνουσι καθαρώτερα πολὺ ὥστε ἐπάνω τοῦ κακκαβίου δυνάμεθα νὰ ἐβάλωμεν διὰ μιᾶς διάφορα αὐτῶν εἶδη.

Ὁ Κ. Bourgnon ἐρευνήτης τῆς νεοπλυστικῆς μεθόδου ταύτης λαμβάνει εἰς 100 λίτρας πανικῶν 2 1/2 γιλιόγραμμα σάδας, τὴν ὁποίαν ἀναλύει

εις 90 λ' τρις ὕδατος, ἔπειτα βρέχει ἀλληλοδιαδόχως δια τὰ κινεμάτια εἰς τὸ ὑγρὸν τοῦτο ἀρχίζων ἀπὸ τὸ ὀλιγότερον βυπαρὸν, ἔπειτα τὰ ἀφίνει νὰ διαπερασθῶσιν (μουσκέψωσιν) εἰς ἓν καθιδίον κατασκευημένον κάτωθεν, ἕως τῆς ἐπαύριον· τότε δὲ τὰ βάλλει εἰς τὸ ἀγγεῖον κείμενον ἐπάνω τοῦ κακαθίου καὶ ἀνάπτει τὸ πῦρ, τὸ ὕψιστον ἐξακολουθεῖ νὰ καίη ἕως οὗ δὲν δύναται πλέον ὁ ἄνθρωπος νὰ ὑποφέρει τὴν θερμότητα ἐγγίζων τὴν χεῖρα εἰς τὰ σιδηρὰ στεφάνια τοῦ σκεπάζματος τοῦ ἀγγείου, τὸ ὁποῖον περιεγχεῖ τὰ πανικὰ ἐπειδὴ τοῦτο τὸ σημεῖον δεικνύει ἰκανῶς, ὅτι ἡ θερμότης ἀνέβη εἰς 80 βαθμοὺς, καὶ ἡ ἐργασία ἔλαβε τέλος.

Μένει δὲ πλέον νὰ πλυθῶσι τὰ πανικὰ εἰς καθαρὸν ὕδωρ χωρὶς τριβὴν, καὶ μόνον ὡς νὰ βυθίζονται.

Τὸ διὰ τοῦ αἰμοῦ πλουσιμον συστημένον ἀπὸ τὸν περίφημον χημικὸν καὶ γραμματέα τῆς Γαλλίας Chaptal ἐκτελεῖται εἰς μεγὰλα πλουσιὰ καταστήματα καὶ ἐντὸς αὐτῆς τῆς πόλεως τῶν Παρισίων.

(Annales de Chimie Tom. 38.)

Πῶς νὰ ἀποκωφώσῃ τις τὸν ἤγρον τοῦ ἄκμωνος (ἀμωριον).

Ὅλοι γνωρίζομεν πόσον εἶναι ὀχληρὸς ὁ μονίτονος ἤγρος τοῦ σφυροκοπήματος τῶν σιδηροργάνων, χαλκῶν καὶ χρυσοχόων, ὥστε ἀποφεύγομεν καὶ τὴν γειτονίαν τῶν ὠρελίμων εἰς τὴν κοινωνίαν τούτων τεχνιτῶν· ἀλλ' ὅταν τοῦτο δὲν δυνάμεθα νὰ ἐκτελέσωμεν πόσον θέλομεν εὐχαριστηθῆ ἂν εὐρίσκατο κάποιος τρόπος νὰ μὴ ἀκούμεν πλέον τὸλάχιστον τόσον ὄζον καὶ διαπερασιὸν τὸν ἤγρον τοῦ ἄκμωνος καὶ τῆς σφύρας. Τὸν τρόπον τοῦτον ἐπενόησε μηχανικός τις Μεδιολανίτης λεγόμενος Πόντης· ἐπειδὴ ἐκρέμασεν ἀπὸ κρίκον εἰς τὴν μίαν ἄκρην τοῦ ἄκμωνος τὴν ἄκρην ἀλύσου σιδηρᾶς, ἥτις κινεῖται ἐλευθέρως καὶ ἀρχίζει ἐν μέρει τοὺς ἠχώδεις κλονισμοὺς τοῦ ἄκμωνος.

Ἄλλ' ἀποβλέπων εἰς τὸ αὐτὸ τέλος ἄλλος τεχνίτης ὁ Κ. Βισίνης ἀπὸ τὸ Λόσον (Σαρδονία) μετεβύθησε τὴν μέθοδον ταύτην· ἐπειδὴ ἔβαλεν εἰς τὴν βᾶσιν τοῦ ἄκμωνος ἓν ἐλατήριον (ζεμπερίκι εἴτε ἐλαστικὸν σιδηρον) μετὰ τὸ ὁποῖον κρατεῖ τὴν ἄλυσον πάντοτε τανισμένην, καὶ τοῦτο φέρει βεβαιότερον τὸ ζητούμενον ἀποτέλεσμα.

Ὁ ἀποθανὼν ἐσχάτως περίφημος διδάσκαλος (*) τῆς φυσικῆς Ἀλδίνης

(*) Λέγομεν δὲ διδάσκαλος, ἐπειδὴ εὐρίσκαμεν τὴν λέξιν προκριτωτέρην καὶ ἑλληνικω-

εἶδεν αὐτοψεί τὴν ἐνέργειαν τούτου τοῦ τρόπου· ἀλλ' ἐπιχειρήσας δ' ἀφορα πειράματα εὐρίσκει, ὅτι ἐπιτυγχάνει τις πλείοτερον τὸν σκοπὸν προσκολλῶν εἰς τὴν ἄλυσον ἓν βᾶρος· ἀντὶ ἐλατηρίου καὶ δένων αὐτὴν εἰς τὴν βᾶσιν τοῦ ἄκμωνος, μετὰ σιδηροῦν σύρμα (Gazetta di Milano).

Στέγασμα ἀπὸ χαρτόνιον (ἀδρόγαρτον).

Πολλὰ καταγώγια τοῦ ναυστάθμου τῆς Ὀλλανδικῆς πόλεως Ρότερδαμ ἔχουσι τὸ στέγασμα (τὴν σκέπην) ὅλον ἀπὸ χαρτόνιον, καὶ εἶναι, ὡς λέγουσι, στερεώτατα· λαμβάνουσι δὲ χάριν τούτου σύνθεσις χαρτόνιον ὀπωσῶν δυνατὸν κοιμάνον εἰς τετράγωνα τεμάχια καὶ τὰ βυθίζουσι εἰς ὑγρόπισσαν (κατράνην) βράζουσαν ἕως οὗ σκεπχθῶσι καὶ διαπερασθῶσιν ἀπ' αὐτὴν· ἔπειτα τὰ ἐκθέτουσι διὰ νὰ ξηρανθῶσιν εἰς τὸν ἥλιον. Αὐτὰ δὲ τὰ φύλλα βάλλουσι μετὰ ταῦτα ἀλλεπαλλήλως, ἐπάνω τῆς στέγης ὡς πλάκας χαλκοῦ· προσκολλῶντες μετὰ ἡλίου (κορρίζ) εἰς τὰς ὑποκάτωθεν σανίδας, τὰς ὁποίας φυλάττουσι πολλοὺς χρόνους ἀπὸ ὑγρατίαν. Οἱ ὑπηρετούντες εἰς τὸν ναυστάθμον τῆς εἰρημένης πόλεως βεβαιούσιν ὅτι τοιοῦτον στέγασμα διαρκεῖ πλείοτερον παρὰ τὰ ξύλα καὶ τὸ χονδρότερον πιστωμένον πανίον. (Περιήγησις τοῦ πρίγκιπος Πύκερ Μουσκίου Τ. I. Σ. 38.)

ΕΚΛΕΙΨΕΙΣ ΤΟΥ 1839.

Δύο μόνον ἐκλείψεις θέλουσι γένειν τὸ ἔτος τοῦτο, ἀμφοτέραι τοῦ ἡλίου. — Οὗτος δὲ εἶναι ὁ ἐλάχιστος ἀριθμὸς ἡλιακῶν ἐκλείψεων, ὁ δυνάμενος νὰ συμβῆ εἰς διάστημα ἑνὸς ἔτους.

1. Θέλει γένειν ἐκλείψις τοῦ ἡλίου τὴν 3 (15) καὶ 4 (16) Μαρτίου, κυρίως μὲν ὁρατὴ τὴν πρωΐαν τῆς 3, τὸ δ' ἔσχατον αὐτῆς μέρος ὀρατόν τὴν ἑσπέραν τῆς 4.

Τουρκιστί.		Ἑβραϊστί.	
Ἡρ.	Λεπ.	Ἡρ.	Λεπ.
Ἐκλείψις ἀρχίζει	10 53	4	49
Μέγιστον σκοτος	11 48	5	44
Ἀναέει ὁρατὴ	1 7		

ἴπαν παρὰ τὸ καθηγητῆς, ἂν καὶ τὴν κατεφρόνησαν τινὲς παραλόγως· ὁ Σωκράτης καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς αὐτὸς ὠνεμάζοντο διδάσκαλοι καὶ οὐκ καθηγηταί.

Ποσότης, $6 \frac{1}{2}$ δάκτυλοι: * ἐπὶ τοῦ νοτίου μέλου τοῦ ἡλίου.

Ποσότης κατὰ τὴν ὥραν τῆς δύσεως, 6 δάκτυλοι.

Ἡ ἔκλειψις αὕτη θέλει εἶσθαι κεντρικὴ + καὶ ὀλικὴ ἐπὶ τοῦ μεσημβρινοῦ εἰς πλάτος $5^{\circ} 25'$ νότιον, καὶ μῆκος $30^{\circ} 29'$ πρὸς δυσμὰς τοῦ Λονδίνου· θέλει δὲ κρατῆσειν ἡ ὀλικὴ σκοτία πέντε λεπτά. Ἡ κεντρικὴ ἔκλειψις θέλει ἀρχίσαι εἰς τὸν Εἰρηνικὸν Ὠκεανὸν, διελθεῖν τὰ ἐνδότερα τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, διαπεράσειν τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανὸν, καὶ ἐπισκευθῆν τὰς κεντρικὰς τῆς Ἀφρικῆς χώρας, διευθύνουσα τὸν δρόμον αὐτῆς πρὸς τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν· θέλει δὲ τελευταίον ἀφήσειν τὴν γῆν εἰς σημείον ὄχι μακρὰν τῆς Αἰγύπτου. Ἡ μερικὴ ἔκλειψις θέλει ἐκταθῆν μακρότερον εἰς ἀνατολικὰ μῆκα. Εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ θέλει δύσειν ὁ ἥλιος ἐκλείπων $8 \frac{1}{2}$ δάκτυλους.

2. Θέλει γένειν ἔκλειψις τοῦ ἡλίου τὴν 27 Αὐγούστου (8 Σεπτεμβρίου εἰς τὰς 5 ὥρας καὶ 57 λεπτά τὴν νύκτα (Τουσκισίτι), ἀόρατος.

Ἡ ἔκλειψις αὕτη θέλει εἶσθαι κρικοειδῆς, κεντρικὴ δὲ ἐπὶ τοῦ μεσημβρινοῦ, εἰς πλάτος $14^{\circ} 2'$ ἑσπείον, καὶ μῆκος $154^{\circ} 42'$ πρὸς δυσμὰς τοῦ Λονδίνου. Ἡ κεντρικὴ ἔκλειψις θέλει ἀρχίσαι πλησίον εἰς τὸν Κόλπον τῆς Κορέας ἢ τὰς Ἰαπωνικὰς Νήσους, καὶ διαπεράσειν τὸν εὐμεγέθη Εἰρηνικὸν κατὰ νοτιανατολικὴν διεύθυνσιν, ἀφίνουσα εἰς ἀριστερῶν μὲν τὰς Σανδουϊκὰς νήσους, ἐκ δεξιῶν δὲ τὰς Μαρκουέσσας, καὶ τελειόουσα εἰς τὸν αὐτὸν Ὠκεανὸν πρὸς τὴν παραλίαν τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς.

ΠΡΩΙΝΟΙ ΚΑΙ ΕΣΠΕΡΙΝΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ. — Ἡ Ἄφροδίτη θέλει εἶσθαι Ἑσπερινὸς Ἄστηρ μέχρι τῆς 23 Σεπτεμβρίου (5 Ὀκτωβρίου), ἔπειτα δὲ Πρωϊνὸς Ἄστηρ μέχρι 12 (24) Ἰουλίου, 1840.

Ὁ Ζεὺς θέλει εἶσθαι Πρωϊνὸς Ἄστηρ μέχρι 23 Μαρτίου (4 Ἀπριλίου), ἔπειτα δὲ Ἑσπερινὸς Ἄστηρ μέχρι 11 (23) Ὀκτωβρίου, καὶ πάλιν Πρωϊνὸς Ἄστηρ μέχρι τοῦ ἀκολούθου ἔτους.

(Ἐκ τῆς Ἀποθήκης τῶν ὠρηλίμων γνώσεων).